CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"Finally, my brethren, be strong in the Lord, and in the power of His might." Eph. 6 : 10

SEPTEMBER 14th, 1962 - No. 562 - 10 PAGES • P.O. BOX 312, STATION B., HAMILTON, ONT.

18th year of publication. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment of postage in cash. Postage paid at Hamilton.

Leren en Oefenen

Een schaar is voor een krantenman een onmisbaar, maar ook een gevaarlijk instrument, vooral als hij moeite heeft om zijn krant vol te krijgen. Dan komt de verleiding op om uit andere bladen hier en daar maar wat weg te knippen en over te nemen.

Al willen wij die verleiding zoveel mogelijk tegen gaan, voor ditmaal willen wij er aan toegeven. In deze tijd van het jaar gaan vele verenigingen, waaronder de jeugdverenigingen een voorname plaats innemen, hun werkzaamheden hervatten. Dit betekent, dat men een rooster maakt van hetgeen in de komende maanden moet gebeuren. Het betekent ook, dat in menige bestuursvergadering weer opnieuw de vraag wordt gesteldt, hoe toch de belangstelling en deelname kan worden aangewakkerd. Een vraag die vroeger niet minder brandend was dan nu, maar waarop het antwoord toen en nu niet gemakkelijk gevonden kan worden.

Een ieder die aktief werkzaam is in het verenigingsleven weet maar al te goed, dat de verleiding bestaat om dan de toevlucht te nemen tot dingen, die met het verenigingswerk niet veel te maken hebben, maar die als lokaas moeten dienen: parties, banquets, social gatherings, etc. Op zichzelf is daar niets tegen, zolang de "schoenmaker zich maar bij zijn leest houdt". Met andere woorden, zolang de studie-vereniging maar trouw blijft aan haar doelstelling en niet haar energie verbruikt in aktiviteiten, die de hare niet zijn.

Het is nu al meer dan een jaar geleden, dat wij van een aktiviteit lazen in "Jong Gereformeerd", het uitstekende weekblad van de Nederlandse gereformeerde jongeren. Wij kunnen het niet nalaten het hier over te nemen, en er nog een kleinigheid aan toe te voegen. Wij vonden het in "Jong Gereformeerd" van 4 Augustus 1961, onder de titel: "Jeugd-hulp-troepen van God, die helpt in nood". Hier is het:

"Over de zestig acres bietenland van mr. Cox brandt de felle zon van Alberta nu al vele lange uren. Hendrik Haarsma, kleine, taaie Fries, sinds kort, dank zij de zorgen van de emigratiecentrale, onnozel onderdeeltje van dit gigantisch bedrijf, kan daar met z'n fryske vasthoudendheid wel 'n tijdje tegen. Maar die jongens van 'm? Hielke, nog geen 12...

Steunend op zijn hakijzer slaat hij 't drietal gade: ze lopen in hun kakelbonte kielen nogal kwiek langs de regel, hakken 't hoogopgeschoten onkruid los en zetten de plantjes op gelijke afstand van elkaar... Och, eigenlijk niet anders dan hijzelf, in z'n jeugd op 't land bij zijn vader. Hoe oud was hij toen hij hele dagen mee moest helpen van 's morgens 5 tot... zolang de dag duurde, van donker tot donker. Ja, maar hier bij deze boer — er ligt een ondragelijke druk, 'n vloek op dit werk, je voelt je met al die prachtig voorgespiegelde vrijheden in 't beloofde land een huurling, 'n slaaf. Vorige week — zomaar een paar dollar loon ingehouden, omdat een stuk gereedschap door de schuld van 'n ander was weggeraakt. Hooglopende ruzie. "Get out", schreeuwde Cox — je kunt opdonderen. Ja, dat moest dan maar gauw ook. Maar ze doen het toch maar weer niet. Ze blijven in de bieten, want ze willen niet anders. Hoe lang nog? Hoeveel jaren nog in de prairie ploeteren, eer ze erboven op zijn, 'n eigen farmpje kunnen beginnen... waar ze van droomden — al zoveel jaar geleden in het heitelân.

Hebben ze daarvoor al die kosten gemaakt, al die banden verbroken, al die tranen geschreid, de vrouwen dan... om dit te bereiken?

Als met 'n hoge giltoon de C.P.R. voorbijraast, richting oost, schiet er 'n brok in z'n keel! 't Is een lange trein en boven in de dome, de glazen uitkijkkoepel zitten de dames en heren toeristen te genieten van het wijdse panorama, ze zeggen tegen elkaar: "kijk die jongens daar eens in hun rode shirts tussen al dat groen, leuk gezicht, niet, heerlijk, zo in Gods vrije natuur" en als de jongens hun hand opsteken zwaaien ze uit de trein terug; ze weten niet wat er omgaat in emigrantenharten....

Maar de koster van de kerk in L. heeft 't de volgende zondag als de mensen, bruingebrand en vrolijk gestemd (elke zondag is voor de emigrant een echte feestdag) de kerk binnenlopen, in één oogopslag gezien: er is met Haarsma en zijn jongens iets niet in orde. Ze vallen tussen al die fleurige feestgewaden in hun verschoten werkkleren op — 'n stelletje armoedzaaiers — wat zijn die mensen er beroerd aan toe, je ziet ze met de week vermageren.

Nee, nee, dat gaat niet goed met de Haarsma's!

Koster Karelse moet onder de dienst maar telkens naar hen kijken.

Zouden ze veel aan de preek hebben? De dominee is vanmorgen nogal diepzinnig — de uitverkiezing in ook een ontzaggelijk mysterie — daar niet van! "Wie is Gods Raadsman geweest"? vraagt de dominee rhetorisch. Het is snikheet in de kerk en Haarsma zit te knikkebollen — hij is doodmoe en kan er met zijn gedachten echt niet bijblijven. "Jammer", denkt de koster, "die mensen hebben nu net zoveel troost nodig, waarom nu niet over "God, Die helpt in nood" of "Ik help U, ook ondersteun ik U". De bijbel is daar toch vol van? Waarom laat de dominee nu niet zingen: "Hij zal ons nimmer om doen komen"?

En ja — dan ineens voelt hij — alles goed en wel, maar wij hebben hier allemaal een taak. Wij moeten er voor zorgen, dat deze mensen niet omkomen. Wacht, ik heb 'n idee.

Toen Haarsma en zijn jongens al lang weer op weg waren naar moeder-de-vrouw in de country om te vertellen, dat de dominee deze morgen zeer diepzinnig gepreekt had over de uitverkiezing — riep de koster al de leden van "Young People", die juist aan het vergaderen waren, om zich heen. Hij deed erg geheimzinnig, want er mocht volstrekt niets uitlekken, dus mondjes dicht lui!

Luister eens, morgenavond gaan we met z'n allen in de cars naar de Haarsma's, dat is ongeveer 30 mijl — om vijf uur hier verzamelen bij de kerk — afgesproken? Wie doet er mee, wie wil mee doen met **"God, die helpt in nood"** — en die mensen helpen, want hier moet geholpen worden.

En dan steken ze allemaal de handen op. Ja, natuurlijk willen ze helpen. "Mag ik ook mee," vraagt een jongen, die gehandicapt is door kinderverlamming.

Binnen vijf minuten heeft de koster vijf wagens volgeboekt.

De volgende avond tegen zessen springen 25 jongens en meisjes van de kerk uit hun car bij de oprit naar de 60 acres en stormen juichend langs de trail. Heel in de verte zien ze de Haarsma's tussen de bieten baggeren. Die kijken, verschrikt door het plotselinge lawaai, van hun arbeid op.

"Jongens," roept Haarsma, tegen zijn zonen, "dit nemen we niet!" Hij denkt dat de baas (die er al dikwijls mee gedreigd had) 'n troep Jappen heeft gestuurd, om de acres in 'n mum schoon te krijgen. Hij springt op, grijpt zijn hakijzer, loopt dreigend in de richting van de opdringende bende, de jongens achter hem aan.

"Héla!" En dan ineens... hij kan zijn ogen niet geloven... maar dan ziet hij de koster, die met een brede glimlach op zijn gezicht naar hem toe komt stappen en mét hem allemaal jongens en meisjes ... van ... de ... kerk.

"O," roept Haarsma lachend en huilend tegelijk, uit "O — dat is 'n Calvinistic Invasion."

"Sure," zegt de koster — "alright". Maar nou ook als de weerga naar moeder de vrouw en je benen languit op de stoel, Haarsma, en elke avond zolang dit werk niet klaar is, kun je op ons rekenen, elke avond om 6 uur, dan zijn we hier. Right?"

En dit hebben ze volgehouden, dagen, weken achtereen, die jonge "Calvinisten" zoals Haarsma ze in zijn enthousiasme noemde. Ik zeg liever: jongens en meisje van Christus die, zoals Debora, de dichteres, dat destijds noemde in 't boek Richteren, "opgekomen waren tot de hulp des Heren". Want als de Heer helpt doet Hij dat door mensen. Haarsma, die nu allang op een eigen farm zit, moet er nog telkens aan terugdenken, aan die mooie tijd tussen de bieten, de mooiste tijd van zijn leven, want nooit was de Here met zijn hulp zo nabij."

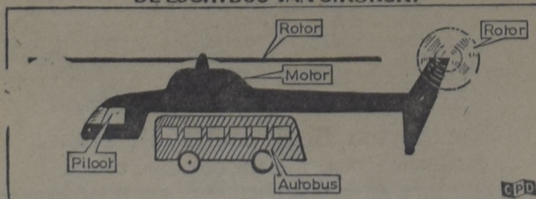
Een kniesoor zou nu misschien zeggen, dat dit het werk niet is van een jeugdvereniging. Laat zulk één bedenken, dat training bestaat uit twee dingen: studie — en oefening in de praktijk.

D. F.

De zalmvangst belooft dit jaar in Brits Columbia een recordhoogte te bereiken. Het personeel van de Canadian Fishing Co. Ltd. is van de vroege ochtend tot de late avond in de weer om de 1.000.000 zalmen die per dag door de vissersboten worden aangevoerd, te kunnen verwerken. Men is er haast wel van verzekerd, dat dit zalmseizoen een onovertroffen hoeveelheid ingeblikte vis zal opleveren.

DE LUCHTBUS VAN SIKORSKY

AUTOBUS VOOR OP DE WEG EN IN DE LUCHT

De bekende ontwerper van helikopters, de Amerikaan Sikorsky, heeft iets nieuws uitgevonden. Een vliegende autobus. In de autobus kunnen 20—25 mensen een plaats vinden. Achter een auto kan deze autobus zich op de weg bewegen maar met even weinig moeite kan de autobus aan een helikopter worden bevestigd en dan vliegt de autobus door de lucht naar zijn plaats van bestemming. Daar wordt de bus dan weer ontkoppeld en achter een auto gaat de reis via de verkeerswegen weer verder.

Mogelijk krijgen wij in de toekomst dan nog een weg-lucht-autobusdienst. Het nieuwe projekt kan vooral van nut zijn in moeilijk begaanbare streken of bij ziekentransporten. Overigens is men met het nieuwe toestel nog niet aan de produktie toe. Er zijn nog maar een paar proefmodellen gebouwd van deze nieuwste ontwikkeling in de luchtvaart.

Zending Gereformeerde Kerken en United Presbyterian Church

Zoals bekend werkt de zending van de Gereformeerde Kerken in Nederland in Pakistan samen met de zending van de United Presbyterian Church in Amerika. Als in Nederland tegen deze kerk bezwaren worden geuit wordt van de zijde van de zendings-specialisten de United Presbyterian Church verdedigd. Er werd zelfs opgemerkt dat men deze kerk niet zonder meer modernistisch en zelfs niet inclusivistisch mag noemen.

Prof. Dr. A. Bergema vertegenwoordigde de Gereformeerde Kerken van Nederland op de laatste Generale Synode van de Orthodox Presbyterian Church in Amerika en vertelde daar het één en ander over de ontwikkeling van het zendingswerk van zijn kerken sinds deze arbeid in Indonesië steeds meer moest worden beperkt. Volgens het verslag in de Presbyterian Guardian merkte hij daarbij o.a. op, dat "deze veranderde omstandigheden geleid hebben tot sommige moeilijke problemen, zoals o.a. de samenwerking met de United Presbyterian Church voor het werk in Pakistan.

Hij was echter van gevoelen dat de inheemse kerken daar in het algemeen meer orthodox waren dan de zendingsbesturen en degenen die daarvoor werkzaam waren, en er werd naar gestreefd met zulke inheemse kerken samen te werken."

DE ZONDVLOED:

TOT BEHOUDENIS DER MENSHEID

Er wordt in de laatste tijd veel gesproken over de betrouwbaarheid van de bijbelse historie. Er zijn mensen die ronduit zeggen, dat zij de historie-beschrijving niet geloven, anderen gaan minder ver doch betwijfelen de juistheid van wat de Bijbel aan geschiedenis geeft.

Het is dan wel interessant te lezen, welke verhalen er bestaan bij de primitieve volken. Zo zijn er verschillende overleveringen in omloop aangaande de zondvloed en men treft ze aan in de meest verwijderde delen der aarde. In deze overleveringen vinden wij verschillende trekken uit het bijbelse verhaal terug, die als men ze combineert een sterke gelijkenis vertonen met datgene wat ons in Genesis wordt verhaald. De meeste dezer primitieve volken kennen de Bijbel niet, maar niettemin is er blijkbaar veel in de herinnering van ieder volk bewaard gebleven.

Van de Mincopi's — die leven op de Andamanen, een eilandengroep ten Westen van Ceylon, een der minst ontwikkelde volken — is het volgende Zondvloedverhaal bekend. De godheid der Mincopi's schiep de eerste mens en noemde hem Tomo, plaatste hem in een oord waar heerlijke vruchten aan de bomen groeiden. Alleen in de eerste helft van de regentijd mochten de mensen, die zich langzamerhand uitbreidden, daarvan niet eten. Poeloega, aldus was het hoogste wezen genaamd, zag die uitbreiding en gaf daarom aan ieder mensenpaar wapens, werktuigen, een bijzondere taal en verstrooide hen over de wereld. Tomo verdronk in een beek en veranderde in een potvis. Van hem zouden dan ook alle potvissen afstammen. De mensen werden ontrouw aan de geboden van Poeloega en aten van de vruchten ook in de eerste regentijd. Toen liet Poeloega alle mensen omkomen in een grote vloed. Daarbij ontkwamen slechts twee mannen en twee vrouwen, die toevallig in een boot waren. Zij landden weer in Wotaemi. Poeloega schiep weer nieuwe mensen er bij aan wie hij mededeelde, dat het negeren van zijn geboden een nieuwe zondvloed tengevolge zou hebben.

Een geheel ander verhaal gaat rond onder de Baré-Toradja's op Celebes: In de dagen van de grote vloed heeft het water de hoogste bergen bedekt. Daarom zouden er op 600 meter hoogte Neptunusschelpen gevonden zijn. Een vrouw wist zich in de vloed evenwel te redden in een varkenstrog, waarmede zij op het water dreef. Toen de vloed was weggetrokken en de vrouw weer op de aarde kon wonen, kreeg zij een zoon. Deze werd de stamhouder van het nu levende mensengeslacht.

Onder de Masai, een negerstam in Afrika, leeft het volgende Zondvloedverhaal: Tumbainot, een vroom man die God liefhad, werd gespaard toen God besloot om terwille van de boosheid der mensen, die zelfs al doodslag bedreven, het mensdom te vernietigen. God beval hem een ark te bouwen van hout en daarin met zijn beide vrouwen en zes zonen te trekken. Bovendien moest hij dieren van elk soort en levensmiddelen meenemen. Toen dit geschied was liet God het zolang regenen, dat er een geweldige overstroming ontstond en alles wat op de aarde leefde verdronk. In de ark was men veilig, maar Tumbainot zag met ongeduld naar het einde van de regentijd uit, want de voedselvoorraad slonk zienderogen. Toen dan ook eindelijk de regen ophield wilde Tumbainot wel eens weten hoe het buiten de ark gesteld was. Daarom liet hij een duif uitvliegen, die echter in de avond vermoeid terugkeerde. Enige dagen later liet hij een aasgier uit. In de staart van de vogel verborg hij een pijl, die zich, wanneer het dier van de aarde zou opvliegen, in de aarde zou blijven steken en daarbij tevens een staartveer van de gier zou uittrekken. Toen de gier naar de ark terugkwam, miste hij een staartveer en dit zou dan voor Tumbainot het bewijs geweest zijn, dat de wateren in hun bedding waren teruggevloeid. Enkele dagen daarna landde de ark in een steppe, waar mens en dier de ark verlieten. Daarbij zag Tumbainot in elk der vier windstreken een regenboog, waaruit hij afleidde, dat de toorn van God was gestild.

Dit laatste verhaal komt wel heel dicht bij de beschrijving van de Bijbel. Sterk afwijkend is echter het verhaal, dat door de Zigeuners in Zevenburgen werd geloofd. Volgens hen is er een tijd geweest, waarin de dood niet dreigde. De mensen werden niet gekweld door ziekte of verdriet en vlees en vruchten kon ieder in overvloed eten. In de rivieren stroomde wijn en melk. Mens en dier leefden gelukkig. In die dagen trok een oude man door het land. Voor de nacht vroeg hij nu hier en dan daar onderdak. Een ieder gaf hem dat gaarne. Eens, na een zeer hartelijke ontvangst, gaf hij de volgende morgen zijn gastheer een klein vat, waarin een klein visje was. Tot zijn gastheer zei hij: "Bewaar het visje, eet het niet. Als ik over negen dagen terugkom en je mij het visje teruggeeft, zal ik je belonen." De vrouw van de gastheer kon echter haar nieuwsgierigheid niet bedwingen. Na twee dagen stelde zij haar man voor het visje te braden, maar de man, denkende aan hetgeen hij de oude man had beloofd, wilde er niets van weten. Maar de vrouw meende, dat het toch wel een heerlijk hapje moest zijn. Zij legde het uiteindelijk dan ook op de brandende kolen. Op hetzelfde ogenblik daalde er een bliksemstraal uit de heldere hemel en doodde de vrouw. Dadelijk begon het hevig te regenen, rivieren zwollen, landstreken liepen onder water. Ook de oude man vertoonde zich weer en sprak tot de man, die thans weduwnaar was geworden: "Ik zal u sparen, want gij hebt uw belofte gehouden. Kies een andere vrouw, waarschuw uw familie en ga allen in een boot. Neem ook zaden en planten en dieren mee." Toen het gezelschap in de boot gegaan was, begon het te regenen, wel een jaar lang. Eindelijk, nadat de regen was opgehouden, daalde het water weer. De geredden verlieten de boot en woonden weer op de aarde. Maar ziekte en ellende, verdriet en jammer, heersten van toen aan over de wereld, die eerst zo gelukkig was.

De Algonkins Indianen op dit continent hebben hun zondvloedverhaal in beeldschrift opgetekend. Het geheel bestaat uit zestien episoden, die zij aldus hebben opgetekend:

1. Lang geleden leefden de mensen in boosheid. Toen kwam Maskanoka (de slang).
2. Deze werd de vijand der mensen en bracht haat in hun harten.
3. De slang streed met de mensen.
4. De kleine mensen streden met de hoeder der doden.
5. De slang besloot alle mensen te doden.
6. De slang deed de wateren stromen.
7. De wateren overdekten de wereld en kwamen boven de bergen.
8. Op het schildpadeiland was Manabozka de grootvader der mensen.
9. Manabozka dreef op dit eiland rond.
10. Mensen dreven in de vloed en zochten het schildpadeiland.
11. Zeemonsters trachtten de mensen te verslinden.
12. Dochters van een geest dreven in een boot rond en riepen de mensen toe tot hen te komen.
13. Manabozka is de grootvader van mensen, maar ook van schildpadden.
14. De overgebleven mensen kwamen op het schildpadeiland.
15. Manabozka vraagt aan de schildpad alles weer op orde te stellen.
16. Toen daalden de wateren, de bergen en vlakten vielen weer droog; en de Boze ging op het pad der onderwereld.

De overleveringen hebben het verhaal in sommige gevallen wel sterk verbasterd. Niettemin vindt men in allen een neiging om hun verhaal kloppend te krijgen. Bovendien is het opvallend, dat hoe men ook tot de slotsom komt, allen gaan uit van het feit, dat eens de aarde door het water is bedekt, en dat slechts enkelen zijn gered tot behoudenis van de mensheid. Althans dit laatste is het geloof van de christen, dat de redding van de gelovige Noach en zijn gezin niet op zichzelf stond, maar dat het was tot behoudenis van de mensheid. Is dat het niet wat wij belijden bij iedere doopsbediening in onze kerken?

Derde ruimtevaartnatie bouwt nieuwe lanceerbasis

Gevaar dat raketten in Rusland vallen

Europa is met zijn ontwikkeling van de ruimtevaart nog maar nauwelijks begonnen. Het grote werk moet nog gedaan worden, in het kader van een Europese samenwerking. Voorlopig is op dit moment Japan — na Rusland en Amerika — de derde ruimtevaartmacht ter wereld.

Alleen al aan het ruimteonderzoek met Kapparaketten heeft Japan reeds bijna 7 miljoen gulden uitgegeven. Voor wat betreft gegevens over de ruimte boven Azië is Japan in feite de enige die gegevens op dit gebied kan verschaffen.

Dit jaar zal Japan — indien alles volgens de plannen verloopt — een aap in de ruimte zenden, hetgeen wetenschappelijk een feit van grote betekenis is want op deze wijze verkrijgt men gegevens die de weg openen naar een bemande ruimtevaart.

De Japanners werken veel met de Kapparaket, welke raket ook aan Joegoslavië is geleverd. De Kappa-8 is een tweetrapsraket die ca. 10 meter lang is en deze raket kan een grotere hoogte behalen dan de Britse Skylark. De Kappa-9 raket is 13 meter lang en met deze raket kan men een hoogte bereiken van ca. 350 km, een hoogte waarop men kunstmanen kan lanceren.

Momenteel ontwikkelt Japan de Lamda-raket, die een gewicht van een ton aan instrumenten tot 100 km hoogte kan brengen, of 10 kilo instrumenten naar 1000 km hoogte kan zenden.

Gezien de Japanse resultaten is het geen wonder te horen dat de Amerikanen vermoedelijk met Japan zullen samenwerken wat het gebruik van Amerikaanse weersatellieten betreft. In Michikawa (zie kaart) beschikt Japan over een lanceerbasis voor raketten. In Osumi wordt een nieuwe lanceerbasis gebouwd, waarvan de eerste kosten ca. 3 miljoen gulden bedragen. Japan heeft deze nieuwe lanceerplaats nodig omdat men een lanceerbasis wil hebben waar men raketten kan lanceren die een hoogte van meer dan 2000 km kunnen bereiken. Bij de oude lanceerplaats is dit onmogelijk, want daar loopt men de kans dat dan Japanse raketten in Rusland neer zullen komen.

Letter to the Editor.

The New ARSS Constitution

Dear Mr. Editor:

Many readers must have been pleasantly surprised to see the new Constitution of the A.R.S.S. printed in its entirety in Calvinist-Contact.

No doubt, many people anxiously read the contents of this formidable document.

Kindly allow me to make some observations re this Constitution. I want to congratulate the A.R.S.S. for having had the courage and conviction in presenting this new Constitution.

Possibly not all reasons for difference of opinion have been taken away. However the new Constitution allows the members of the Association more direct and indirect participation in the affairs of the Association. I believe that the Association is keenly aware of what can be involved when the membership grows larger. Even though prospective new members must have the approval of two-thirds of the members voting, this in my opinion seems to be a very essential and needed article of the bylaws.

Experience in the past has shown that membership-controlled organizations need to be very careful when admitting new members. A whole organization can be changed due to changes in the attitudes and ideals of its members.

The A.R.S.S. has set high goals, that changes in the attitudes of its members must not allow any deviation from its proposed goals. In this connection we can think of major changes which have occurred in Christian Educational Institutions which were built in the New England States during the early 18th century (Yale, Harvard, Princeton). These Institutions were built by staunch Calvinists. Even though the constitions alone were not the cause for serious deterioration, we can nevertheless learn a great deal from the history of these Institutions.

The A.R.S.S. needs our wholehearted support for having taken this cautious and careful attitude for admitting new members. We hope that the A.R.S.S. will take great strides forward. May all our Reformed people be behind this growing movement.

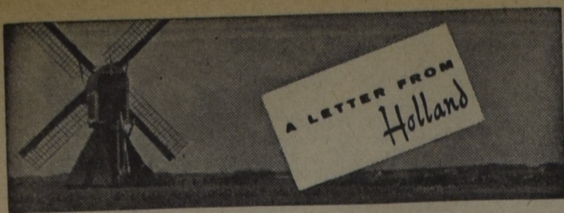
E. Stienstra.

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).
Managing Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.

door Mrs. J. De Groot-Vreugdenhil

(A.I.) Wanneer van de krant, waar ik als correctrice mijn loopbaan begon, de hoofdredacteur afwezig was, werden diens artikelen en driestarren door de redacteur Buitenland geschreven. Die plaatsvervanger had de gewoonte, de bewuste kopij van de letters A.I. tussen haakjes te voorzien en hij was er erg op gesteld, dat ze ook in de krant kwamen te staan. Hij heeft me destijds geleerd, dat A.I. de afkorting is voor Ad Interim en 'tussentijds' betekent. Na al die jaren kan ik deze wijsheid voor me zelf in praktijk gaan brengen door de brieven die ik u 'tussentijds' schrijf met (A.I.) te beginnen. Als alles goed gaat worden het er drie. We hopen, dat de behandeling, waarvoor Tjits Veenstra in het Zeister ziekenhuis is opgenomen, een gezegend verloop zal hebben en dat zij over zes weken haar werk hervatten kan.

Om dan maar direct tot Nieuw Guinea over te gaan, — in onze vacantie is het ons opgevallen, dat dit voor Nederlanders zo zwaar wegende onderwerp in de West-duitse kranten nagenoeg niet aan de orde kwam. Onze buurman, die de meest spannende augustusweken in Groot-Brittannië heeft doorgebracht, wist hetzelfde te vertellen over de Engelse bladen. Geen regel over Nieuw Guinea, zei hij. Ik mag aannemen, dat u door Tjits Veenstra en anderen wel iets beter bent voorgelicht over deze 'brandende kwestie' dan onze Duitse en Engelse buren. U weet dus, dat er tussen Indonesië en Nederland een vreedzame regeling tot stand gekomen is, nadat Nederland op vrijwel alle punten had toegegeven, mede omdat het voor een andere houding geen steun van zijn bondgenoten verwachten kon. Over het zelfbeschikkingsrecht van de Papoeabevolking, dat Nederland zo lang als het kon verdedigd heeft, zal nu na enkele jaren Indonesisch bestuur worden beslist door een volksstemming onder toezicht van de Verenigde Naties.

Toen dit accoord reeds tot stand was gekomen hebben de Indonesiërs vanuit onderzeeboten (van Russische makelij!) nog een aantal infiltranten aan land gezet. Een vijftal is door de Nederlandse troepen aangehouden. Nederland zal wegens deze onmiddellijke schending van het met zoveel moeite tot stand gekomen accoord géén klacht indienen bij de Verenigde Naties. Men zal er mee volstaan, de arrestanten uit het gebied van Nederlands Nieuw Guinea te verwijderen, 'aangezien ze dit gebied op onregelmatige wijze zijn binnengekomen'. Een Zweedse V.N.-vertegenwoordiger noemde deze houding van Nederland 'elegant'.

Inmiddels heeft Nederland aan de secretaris-generaal van de Verenigde Naties Oe Thant doen weten, dat het bereid is gedurende drie jaar na de overdracht van Nieuw Guinea aan Indonesië financiële steun te verlenen bij de verdere ontwikkeling van Nieuw Guinea. Ook heeft het reeds een belangrijk voorschot overgemaakt voor de kosten van het V.N.-overgangsbeheer, die door Nederland en Indonesië gezamenlijk zullen worden gedragen.

De Papoea Frits Kirihio, die reeds eerder blijk gegeven had van Indonesische sympathieën, al wordt zijn studie aan een Nederlandse universiteit door de Nederlandse regering betaald, is via Keulen naar Djakarta vertrokken. Vooraf verklaarde hij, dat hij de functie van Indonesisch gouverneur voor Nieuw Guinea niet ambieert, maar dat hij een eventuele benoeming niet zal afwijzen. Eén dag later meldde de krant, dat president Soekarno deze functie aan de Indonesische minister van buitenlandse zaken, Dr. Soebandrio, heeft toegedacht. Dat had mijnheer de president toch ook wel even aan zijn jonge vriend Kirihio kunnen vertellen....

De Nederlandse staatssecretaris Bot is naar Hollandia gevlogen en heeft bij aankomst tegenover een menigte Papoea's verklaard, dat het met Indonesië gesloten accoord het beste was, wat voor de Papoea's kon worden bereikt. De Nieuw Guinearaad heeft er zijn instemming mee betuigd. Vooraf hadden de Nederlandse leden de vergaderzaal verlaten. De Nederlandse militairen zullen zo spoedig mogelijk repatriëren. Vele vrouwen en kinderen van militairen en ambtenaren zijn reeds in Nederland aangekomen, waar hun in Wezep een zo goed mogelijke ontvangst wordt bereid. Aan ambtenaren, die nog na 1 October willen blijven, zullen bepaalde gunstige financiële voorwaarden worden aangeboden.

Zo zal dan waarschijnlijk binnen afzienbare tijd de kwestie Nieuw Guinea ook uit de Nederlandse kranten verdwijnen. Reeds in deze weken, waarin de vacanties afliepen, begonnen trouwens andere onderwerpen haar van de voorpagina's te verdringen. De laatste dagen vormde, helaas, de verschrikkelijke aardbevingsramp in Perzië voorpaginanieuws. Juist een week tevoren was afgekondigd, dat Koningin Juliana en Prins Bernhard ingezelschap van hun beide oudste dochters een staatsiebezoek aan Perzië zouden brengen. Het is de vraag of dat onder deze omstandigheden door kan gaan. Een betuiging van medeleven en een persoonlijke gift voor hulp aan de slachtoffers werden door onze koningin direct na de eerste ontstellende berichten overgemaakt.

En verder prijkten de voorpagina's van onze kranten een dag of wat met foto's van de Nederlandse zwemsters, die tijdens de Europese zwemkampioenschappen in Leipzig (Oost-Duitsland) allerlei records verbraken en diverse gouden en zilveren medailles veroverden. De vraag is gesteld of we nu werkelijk zo trots moeten zijn op dergelijke achter het IJzeren Gordijn behaalde zwemzegepralen.

Kort nieuws

De minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid heeft aan de Sociaal-Economische Raad advies gevraagd over een volksverzekering tegen zware medische risico's. De jaarlijkse kosten van een dergelijke uitbreiding van onze sociale voorzieningen worden op f 200 miljoen geschat.

Op initiatief van de gemeentebesturen van Amsterdam, Haarlem, Velzen en Zaandam is de Stichting Rijnmond-Noordzeekanaal in het leven geroepen, die bekendheid wil geven aan de omvangrijke werken ter verbetering van de havenmond van IJmuiden.

De voorzitter van de Nederlandse Vereniging van Wegenbouwers heeft doen weten, dat er in Nederland veel te weinig wegen worden gebouwd: dit jaar wordt ons autopark met minstens een zesde uitgebreid, maar ons wegennet slechts met een tachtigste of een honderdste....

De heer Ad Kuiper is wegens het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd afgetreden als directeur van het Gereformeerde Jeugdcentrum De Witte Hei.

Na een jaar in Montpellier (Frankrijk) te hebben gestudeerd gaat prinses Margriet haar studie (in de rechten) vortzetten in Leiden).

Een overzicht van de zaal van de Eerste Kamer tijdens de vergadering van de Tweede Kamer Donderdagmiddag 6 September 1962, over de overeenkomst inzake Nieuw Guinea met Indonesië.

H.K.H. Prinses Margriet heeft haar intrek genomen in Leiden, waar zij haar studie aan de Rijksuniversiteit zal vervolgen. Zij woont in dezelfde kamers aan het Rapenburg op nr. 45, waar ook Prinses Beatrix tijdens haar studie in Leiden heeft gewoond. Op de foto verlaat Prinses Margriet het huis aan het Rapenburg.

BEURS VAN CANADA NETHERLANDS COUNCIL

Enige tijd geleden hebben wij melding gemaakt van het besluit van de Canada Netherlands Council om studiebeurzen beschikbaar te stellen aan jongelui uit immigranten gezinnen.

Thans ontvingen wij van de Council het bericht dat de eerste beurs is uitgereikt en wel aan John Vander Meer te St. Thomas, die zich heeft laten inschrijven aan de Universiteit of Western Ontario te Londen, Ont.

De studiebeurs bedraagt $ 500, die de gelukkige winnaar in staat zal stellen zich verder te bekwamen in general science.

STUDIEFESTIJN IN UNIONVILLE AND BANFF

Groeiende belangstelling voor op hoog peil staande conferenties

De vierde jaarlijkse studieconferentie van de Association for Reformed Scientific Studies heeft meer bezoekers getrokken dan haar voorgangers. Ongetwijfeld heeft het feit, dat dit jaar voor het eerst behalve Unionville in Ontario, ook Banff in Alberta als plaats van samenkomst was gekozen, veel bijgedragen. Dit is een wijs besluit geweest. Onze mensen in de West hebben evenveel recht op goede voorlichting en zij hebben er evenveel belang bij als de mensen in het Oosten van ons land. Toch was dit niet de enige reden van de groeiende belangstelling. Het studiemateriaal, hetwelk nu enkele jaren in Unionville is gebracht, is van dermate hoog gehalte, dat meer en meer wordt ingezien, dat in het bijzonder onze studenten en afgestudeerden hieraan behoefte hebben. De ARSS kan worden gefeliciteerd met de ontvangst, die haar werk blijkt te hebben.

Dat Banff geen "concurrentie" voor Unionville is geweest blijkt wel uit het feit, dat de opkomst in laatstgenoemde plaats eerder groter dan minder dan vorige jaren is geweest. En Banff zelf mag, vooral gezien het feit, dat het de eerste conferentie in de West was, een succes worden genoemd.

"This Conference is founded on the faith that all scholarship pursued in faithful obedience to the divine mandate will heed the normative direction of God's Word, will acknowledge His Law to which creation in all its spheres is subject, and will bow before Christ's Kingship over all scientific work."

Aldus de aankondiging in de folder voor beide conferenties. Men heeft niet veel moeite om te constateren, dat in de lezingen en in de bespreking aan deze grondslag wordt vastgehouden. De onderwerpen mogen uiteenlopen, maar deze belijdenis — als we het zo mogen noemen — overkoepelt de drie dagen van gedegen studie en prettige recreatie.

Ook nu weer stond de conferentie in Unionville onder de bekwame leiding van Dr. P. G. Schrotenboer. Dr. Schrotenboer heeft zich een plaats weten te veroveren, niet alleen als een eminent leider van de vergaderingen, maar ook in het hart van de studenten. Hij is wat men noemt "getapt". En geen wonder. Hij schept een prettige ongeforceerde stemming, maar houdt zich niettemin stipt aan het "schedule".

Dr. R. KOOISTRA

De bekende predikant van de Chr. Ref. Church in Trenton was de eerste van de drie lectoren en sprak over "A Christian Approach to Sociology". Wij waren blij hem daar te zien. In vroeger jaren hadden wij ons wel meer afgevraagd of personen, die onze studenten iets konden leren, alleen in het buitenland te vinden waren. Dit jaar heeft Dr. Kooistra die gedachte wel gelogenstraft. En als iemand gedacht mocht hebben, dat de verwachtingen niet te hoog gespannen mochten worden, omdat het maar "een gewone dominee" was, dan hebben de lezingen van Dr. Kooistra zulk een persoon wel tot andere gedachten gebracht.

Dr. Kooistra is naast predikant ook socioloog. Maar behalve socioloog is hij stellig ook filosoof. Natuurlijk baseert Dr. Kooistra zijn sociologische beschouwingen op zijn filosofie, maar niet in die zin, dat hij over sociologie spreekt als een geisoleerde wetenschap. Hij houdt die wetenschap heel dicht bij de filosofie — zijn schriftuurlijke filosofie wel te verstaan. Zo dicht, dat het tijdens de bespreking iemand deed vragen waar de sociologie begon in het filosofische referaat van Dr. Kooistra.

De spreker wijdde uit over het begrip "waarden" (values), waarbij hij nadruk legde op de waardebepaling der dingen (evaluation). Deze waardebepaling is echter tegelijkertijd begrensd door de waarden (valuability). De waarde der dingen hangt ten diepste niet af van de waarde die wij er aan hechten. Daarbij komt dan dadelijk de vraag in het geding in hoeverre wij bekwaam en gerechtigd zijn waarde aan bepaalde dingen toe te kennen, en dit op zichzelf houdt uiteraard weer ten nauwste verband met ons geloof en onze wereldbeschouwing. Men ziet hier reeds hoe de spreker als bijbelgelovige dadelijk een bepaald standpunt inneemt. In het bepalen van waarden moeten wij ons stellen op de grondslag van de Heilige Schrift en ons geloof in God.

Van hieruit ging spreker verschillende sociologen en filosofen na van Franse, Duitse, Angel-Saksische en Amerikaanse afkomst. Hij liet daarbij niet alleen zien, welke gedachtengang deze mensen gevolgd hebben, maar schilderde scherp in hoeverre en waar zij afweken van de Heilige Schrift.

Prof. Dr. C. SEERVELD

De tweede spreker was Prof. Dr. C. Seerveld, professor in filosofie aan het Trinity College in Chicago, Ill.

Prof. Seerveld's onderwerp was "A Christian Critique of Art and Literature". Spreker tekende eerst de tijd waarin wij leven en liet vooral zien, hoe de christenheid zich in feite van het wereldtoneel heeft teruggetrokken en daardoor tevens van het terrein van de kunst. Christenen hebben zich tevreden gesteld met een klein hoekje, doch hebben de wereld aan de wereld overgelaten.

Daartegenover stelde hij de taak van de gelovige, die in kinderlijke gehoorzaamheid de schepping moet opdragen aan God. Herhaalde malen refereerde Prof. Seerveld aan Dr. Kuyper en toonde aan, dat het hier niet een nieuw terrein betreft, waarop wij als christenen ons moeten gaan begeven, maar veeleer, dat een man als Kuyper er reeds van overtuigd was, dat het terrein van kunst en literatuur rechtens aan de christenen toebehoort.

Kunst is maar niet een overblijfsel van wat eens was, het is veeleer een uiting van religie. Het is een expressie van de mens, die ten diepste een religieus wezen is.

Prof. Seerveld liet zien, hoe in de loop der eeuwen over kunst was gedacht. Kuyper heeft de artist de schakel tussen God en mens genoemd. Een kunstenaar, zo zegt men, wordt geinspireerd en men kan dit dan ook mysticisme noemen. Men kan echter geen kunst beoefenen en daarbij God wegdenken. Dit wil niet zeggen, dat iedere kunstenaar in de relatie met God leeft, maar zijn kunstuiting is "worship", gaat naar God uit ook al weet de kunstenaar dit niet of wil hij dit niet.

Prof. Dr. H. VAN RIESSEN

Een oude bekende voor de gasten op Unionville was Prof. Dr. H. Van Riessen, professor in filosofie aan de Technische Hogeschool te Delft (Nederland). Dit was de derde maal, dat Prof. Van Riessen een der sprekers was in Unionville, en wij kunnen gerust zeggen dat hij een van de meest geliefde sprekers is.

Ditmaal was Prof. Van Riessen's onderwerp "The University and its Basis". Eerst schetste de spreker de structuur van een universiteit. Het is de plaats voor wetenschappelijke vorming, alwaar de student de menselijke kern vormt. Wetenschappelijk onderzoek behoort tot het wezen van de universiteit. De essentiële hoedanigheden van een universiteit zijn: de gemeenschap van studie, de universaliteit der wetenschap en de vrijheid van studie.

De openbare universiteit, die begon als een vrije organisatie, was een voorbeeld van de separatie van de kerk. Een stap verder was dat de staat zeggenschap over de universiteit kreeg, waarbij de gedachte op de achtergrond leefde, dat het doel de staat was. Daartegenover kwam toen de rooms-katholieke universiteit, die voortkwam uit de roomse opvatting over het natuurlijke en boven-natuurlijke.

Zowel in de openbare als in de r.k. universiteit gaven aanleiding tot pogingen om te komen tot gereformeerde (reformed) universiteiten. Deze pogingen faalden omdat de reformatie van filosofie, de wetenschap en de studie van klassieke auteurs nog niet had plaats gevonden en bovendien omdat deze universiteiten tegelijk gereformeerd en toegankelijk voor iedereen wilden zijn.

De Vrije Universiteit werd opgericht als een sterke oppositie tegen de staats-openbare universiteiten. Zij was gegrond op een wetenschappelijke basis, gereformeerd in opzet en voor de verantwoording van de gereformeerde gezindte.

Uiteraard is het onmogelijk om een enigszins volledig verslag van hetgeen door deze drie sprekers werd gegeven in een verslag samen te vatten. Het was een goede gedachte van het bestuur van de ARSS om van elk der onderwerpen de lezingen in afzonderlijke brochures te doen verschijnen. Het is studiemateriaal dat gelezen en bestudeerd zal worden lang nadat de conferenties zijn gehouden.

Prof. Dr. P. A. VERBURG

In een avondsamenkomst (in Unionville) heeft ook Prof. Dr. P. A. Verburg een lezing gehouden over "Holy Scripture and the Problem of Language". Prof. Verburg is professor in talen aan de Rijksuniversiteit te Groningen (Nederland).

Na verschillende interpretaties van de taal door de eeuwen heen gegeven te hebben, noemde Prof. Verburg de taal een menselijke functie, die ten doel heeft het tot uitdrukking brengen van wat in de mens leeft en het tot uitdrukking brengen daarvan aan de hoorders (lezers). De taal is een middel waarmede wij de wereld benaderen, de wereld die onder Gods bestel leeft. Wij zelf tevens staan onder de wet van God. Daarbij staan wij niet buiten maar in de wereld. Prof. Verburg liet zien hoe in de verschillende tijden en door verschillende geleerden over de taal en haar functie was gedacht. Daarbij werd duidelijk hoe een verkeerd gebruik van de taal maar ook hoe een verkeerd bezien van de taal tot onchristelijke konsekwenties voert.

DE OPENBARE VERGADERING

Op 28 Augustus werd te Unionville en op 31 Augustus werd te Banff een openbare vergadering gehouden, waarin door de secretaris en de penningmeester verslag werd uitgebracht.

Het belangrijkste punt in deze vergadering was ongetwijfeld de herziene constitutie. Helaas kunnen wij nog niets mededelen over de reacties in Banff, doch in Unionville waren enkelen die bezwaren hadden tegen de te volgen gedragslijn ten aanzien van lidmaatschap.

Het bestuur heeft, teneinde te voorkomen dat afwijkende opvattingen omtrent basis en doel der vereniging insluipen, waarborgen getroffen, waardoor alleen diegenen lid kunnen worden, waarvan zekerheid bestaat, dat zij de basis en het doel van de vereniging ten volle onderschrijven. Dit was geen gemakkelijke opgave. Men heeft de oplossing gezocht in een zorgvuldige "screening", waardoor iemand alleen lid kan worden, nadat hij door twee leden is voorgesteld en door het bestuur is aanvaard. Rev. Geuzebroek heeft naar aanleiding hiervan reeds iets geschreven in ons vorig nummer onder de titel "Fat Man's Misery". Er werd enige vrees geuit gedurende de Unionville-vergadering, dat het bestuur hierdoor teveel macht in handen krijgt en de leden te weinig zeggenschap hebben. Over het algemeen ziet men wel in dat zekere waarborgen geboden zijn, doch voor het besef van sommigen waren de voorgestelde maatregelen te vérstrekkend.

Hoewel tussen de ontvangsten en de uitgaven een klein batig saldo bestaat, is de vereniging toch financieel nog niet zo sterk, aangezien nog een lening moet worden terugbetaald. Het bestuur rekent er echter op dat velen haar zullen steunen en tevens dat de tour, die Prof. Van Riessen thans door Canada maakt goede collecten zal opbrengen.

De ARSS mag op geslaagde conferenties terug zien. Dergelijke gedegen "lectures" zullen niet nalaten indruk te maken op degenen die hen hoorden en zij zullen lang herinnerd worden, ook wanneer de vele studenten teruggekeerd zijn naar de verschillende openbare universiteiten.

'N MOOI WERK IN 'N PRACHTLAND

door Rev. J. GRITTER.

(10)

ALLEN ALLES GEWORDEN

De immigrant ziet z'n dominee eens aan. Hij en z'n vrouw en nog een immigranten vrouw in de buurt moesten wat boodschappen doen in de stad. Zelf zonder voldoende vervoermiddel zijnde reden ze op een melktruck naar de winkel en liepen na gedane zaken naar de pastorie, want mevrouw had gezegd dat ze maar eens aan moesten komen: daar waren nog wel wat kleren voorhanden, en die komen in een immigrantengezin met nog weinig inkomen wel te pas. Grote dozen met kleren zijn uit de garage naar binnen gehaald; mevrouw stalt de waren uit; wat gebruikt kan worden mag men gerust meenemen. Dominee zit er ook bij en helpt een handje mee. Tussen de bedrijven door kijkt de man dominee eens aan en zegt glimlachend: "Ik weet soms niet wat ik u noemen moet, dominee of koopman of wat."

Nu, daar was wel iets van aan. De apostel Paulus zei bij gelegenheid dat hij allen alles geworden was. Hij bracht het evangelie, maar hij deed ook wel praktisch werk om mensen te helpen. Wat heeft hij er bij de Macedoniërs op aangedrongen dat ze toch zouden geven om de arme broeders in Judea te helpen! Hij nam zelf het geld in ontvangst en bracht het samen met anderen op zijn plaats. Dat kwam bij ons zendelingen niet zozeer voor. Maar kleren wel. De mensen in de United States gaven ons gaarne kleren mee. De douanen aan de grens waren welwillend: als we maar aan konden tonen dat de kleren gebruikt waren konden we gerust door gaan. Eén keer had ik wat last: een zakenman gaf me een hele hoop sokken mee die niet weg wilden, hoe dan ook. Ik had m'n hele trunk vol. "Dit is nieuw spul," zei de man aan de grens, "hoe kan ik zekerheid hebben dat u dit niet gaat verkopen?" Wel, ik gaf hem een brede uitlegging van ons werk, en liet hem wat papieren zien, en toen ging het wel. Zo hebben we in de eerste jaren heel wat mensen in Canada blij kunnen maken. Zo werd dominee koopman, "zonder geld en zonder prijs", naar Bijbels patroon.

En dat was maar een deel van het allen alles zijn.

"Moet dominee eerstdaags nog eens naar —?" De broeder was in Nederland een beetje onder dokters handen, heeft wat medicijn laten komen dat in de naburige plaats in aangeland. Zelf kan hij overdag van zijn werk niet vrij om het te halen; 's avonds is de plaats niet open, en hij kan nog zo slecht Engels. Dominee brengt het wel mee.

"Kan dominee mij ook aan het adres van de Nederlandse consul helpen? Ik was in Nederland dienstplichtig, heb vrijstelling gevraagd bij de burgemeester, nu moet ik van het consulaat hier een bewijs hebben dat ik hier blijvend gevestigd ben." Een ander heeft een soortgelijk verzoek aangaande een zoon van hem. Dominee schrijft aan het consulaat en het komt in orde.

"Weet dominee ook wanneer we hier kindertoeslag kunnen krijgen?" Canada moedigt grote gezinnen aan door een kindertoeslag. Eerst moest men drie jaar in Canada zijn om in aanmerking te komen. Maar er gaan geruchten dat het nu een jaar is. In de bladen hebben we het niet kunnen vinden. Dominee stelt een onderzoek in.... ja hoor, het is onlangs veranderd, men kan het nu met een jaar krijgen! Als hij dat bekend maakt zijn er veel grage gezichten: dat zal velen mooi helpen.

Maar waar krijgt men de nodige formulieren om aanvraag te doen? In het naastbijzijnde postkantoor. Mooi, dat is nogal gemakkelijk. Maar, schepsel, kijk eens wat een vragen te beantwoorden! Men wil zeker alles van ons weten. Hoe krijgen we dat allemaal ingevuld? Sommigen hebben een vriend die er zich al mee redden kan. Anderen denken aan dominee. Hij is zelf in deze dingen ook nog nieuw, maar het redt zich.

Zekere gezinnen ontvangen bezoek uit "de States". De bezoekers dringen er op aan dat men familie of vrienden daar ook eens op komt zoeken. "Weet dominee ook of dat kan, en hoe, om over de grens te komen?" Dominee schrijft om papieren en een dag of wat later arriveert een vette enveloppe met drie bladen vol vragen. Als het zover is moet men de mensen ook maar even helpen om het verder af te werken.

Iemand komt met een dringend bericht: een familielid in Michigan is plotseling overleden. Men zou er zo graag naar toe willen, de familie zou het ook zo graag zien. Zou men over de grens kunnen komen? Wel, dat is te proberen. De brief uit "de States" vooral meenemen, en dominee moet er maar een dag aan besteden en gaat mee naar Windsor, naar het Amerikaanse consulaat. In een noodgeval zijn ze daar soepel, toestemmig wordt gegeven, men mag een week of zo blijven.

West van London klopt dominee aan. Het gezin is juist twee dagen tevoren aangekomen. Hij komt precies op tijd want zijn hulp is nodig. De vrouw van de boer is vriendelijk, heeft de immigrantenvrouw opgezocht. Ze menen het goed, lachen elkaar wat toe, maar kunnen niet praten. De immigrante moet naar de winkel, maar hoe noemt men de dingen? Dominee vraagt om een stukje papier en zal het wel opschrijven. Wat moet er wezen? Ja, van alles — koffie, thee, suiker, aardappels, en ga maar door. De vrouw noemt het op, dominee maakt een lijst in het Engels. Ziezo, nu kan ze gaan winkelen. De boerin wil weten of de vrouw verder nog wat heeft te vragen. Ja, graag: waar moet ze het water vandaan halen? Hoe stookt men die kachel die daar achter staat? Krijgt men van de boer ook aardappels, melk, en anders nog wat? De zendeling vertaalt en de mysteries worden gedeeltelijk opgelost.

In het volgende gezin treft het dat de man thuis is, wat niet vaak gebeurt. De boer en zijn vrouw zijn beneden; de immigrant en vrouw en kinderen wonen boven. Ook hier worden verschillende zaken besproken.

De dominese is in dezen een grote steun. Ze kan zich met het Nederlands goed redden en heeft er voel genoegen in. Vaak gaat ze met haar man mee. Zijn er mensen dicht bij de pastorie die hulp nodig hebben dan kan ze het vaak alleen af. Vaak gaat ze mee om de mensen te helpen met winkelen. Zijn er vrouwen die gaarne eens met een dokter spreken, dan kan ze vertalen.

Toch mooi, hé, zo allen alles te zijn. Soms moeilijk, wel vermoeiend, maar ook heerlijk.

(Wordt vervolgd.)

WINNER INTERNATIONAL ORATORICAL CONTEST

KALAMAZOO, Mich. — *Miss Kienie Diemer of St. Catharines, Ont.*, placed first in the International Oratorical Contest sponsored by the Young Calvinist Federation. Kienie received the Girls Division trophy and a $300.00 tuition award. Second place winner was Miss Jane Vander Kooi of Luverne, Minnesota.

In the Young Men's Division the Tuition award was given to Harvey Brink of Grand Rapids, Mich. *Mr. Arthur Boers of Ancaster, Ont.* placed second.

The contest this year had more than 200 participants at the society level. Elimination contests were held by the 43 leagues and 15 districts. The winners were selected from 29 finalists at the annual Convention here.

Miss Diemer's topic was "Why Stand Ye Idle All The Day?" and Mr. Boers spoke on "Christianity's Answer to The Communist Challenge". Both will enroll at Calvin College in Grand Rapids, Mich. this month.

KOMT ER EEN OLIELEIDING VAN DE NOORDPOOL NAAR EUROPA?

In het Canadese Noordpoolgebied zijn vermoedelijk rijke olievelden aanwezig. Om het onderzoek naar deze olievelden te vergemakkelijken heeft het departement van Verkeer vliegvelden in de arktische gebieden ter beschikking gesteld voor de vliegtuigen van grote maatschappijen. Indien de onderzoekingen tot te verwerkelijken resultaten zullen leiden ziet minister Hamilton een mogelijke tankvaart tussen de Canadese olievelden aan de Noordpool en Europa. "Deputy Minster" G. Robertson suggereerde de toekomstige mogelijkheid om een olieleiding aan te leggen tussen Canada en Europa, onder het ijs van de Noordpool door en via de Atlantische Oceaan naar W.-Europa. Een dergelijke verbinding zou volgens hem veel korter zijn dan een olieleiding naar het zuiden van Canada.

Een olietransport met tankers acht men ook mogelijk, het nadeel is echter dat de scheepvaartroutes naar het Noorden van Canada slechts ca. 2 maanden per jaar te gebruiken zijn, in verband met de weersgesteldheid. Dit ondervinden ook de maatschappijen die onderzoekingen doen naar de olievelden aan de Noordpool. Tot deze maatschappijen behoren o.a. Dominion Explorers, Texaco Exploration en California Standard.

DE VERVOLGING IN SPANJE DUURT VOORT

De English Churchman ontving het volgende bericht uit Spanje:

Volgende op de gevangenneming van de dappere jonge soldaat Genero Redrero, omdat hij weigerde bij de Mis te knielen, zijn in dezelfde stad 13 Protestantse Christenen veroordeeld tot geldboetes van 250 pesos elk, voor de misdaad dat ze in een particuliere woning een godsdienstoefening hadden gehouden. De eigenaar van het huis, die als de hoofdschuldige werd beschouwd, werd beboet voor 1000 pesos. Deze dappere christenen werden door de politie verrast, terwijl ze hun Bijbels en gezangboeken in hun handen hadden; nadat een Rooms Katholieke spion zich aan hen had voorgesteld onder het voorwendsel van persoonlijke belangstelling in het Evangelie, waarna hij hen aan de politie verraadde.

Deze straffen zijn voorafgegaan door andere gevangenisstraffen en boeten, zelfs van 2000 en 5000 pesos voor dezelfde misdaad: bidden en Bijbellezen in particuliere huizen in Melilla.

Gedurende de laatste 12 jaar zijn 3 verzoekschriften door deze mensen ingediend om hun eigen kapel te mogen gebruiken, maar de overheid heeft niet eens de ontvangst daarvan bericht. Het enige antwoord was herhaalde boeten, opgelegd door de plaatselijke autoriteiten.

Rooms Katholieken hebben het onrechtvaardige vonnis over Genero Redrero verdedigd door te zeggen dat dit een geval was van "ongehoorzaamheid aan militaire orders". Maar hier betreft het een geval van burgers, aan wie gedurende 12 jaar niet wordt toegestaan hun eigen kapel te gebruiken en die bovendien in hun eigen huis worden vervolgd. De hier vermelde gebeurtenissen die plaats grepen op 16 mei 1962, moesten medegedeeld worden aan het Oecumenische Concilie, door die Protestanten die het een grote eer achten zij aan zij te zitten met leden van de Spaanse Rooms Katholieke Hierarchie. Waarschijnlijk zouden ze dit niet durven doen uit vrees hun Roomse Katholieke "broeders" te beledigen. Zij zouden er de voorkeur aan geven hun ogen te sluiten en met Kain te zeggen: "Wij weten daar niet van. Zijn wij de hoeders van onze Spaanse en Columbiaanse broeders?"

DE HAIDA INDIANEN VAN CANADA'S WESTKUST

(Can. Scene) — De Haida Indianen van de Queen Charlotte eilanden voor de kust van Brits Columbia zijn nooit het type Indianen geweest zoals die in de Wild West verhalen over pioniers en Indianen op de Amerikaanse films vertoond worden. Eigenlijk gezegd is het idee dat de Europeaan heeft over de Noordamerikaanse Indianen — als bloeddorstige, tomahawkzwaaiende wilden, wier enig doel is de vestiging van de blanken in hun land tegen te gaan, nooit van toepassing geweest op Canadese Indianen, waar in Canada dan ook. In vergelijking tot de Amerikaanse staten vond de vestiging der blanken hier pas laat plaats en de goede verstandhouding tussen de kooplui van de Hudson Bay Company met de Indianen, die reeds lang bestond, maakte dat de vestiging der blanken met betrekkelijk weinig moeite gepaard ging. De eerlijke en rechtvaardige wijze, waarop de Royal Northwest Mounted Police zelfs oproerige westelijke stammen behandelde dwong zulk een eerbied af voor orde en wet, dat wat er nog aan moeilijkheden onder de Plains Indianen plaats vond, toch op niets uitliep.

Zelfs reeds eerder, toen het oosten van Canada door de Fransen bezet was, waren de oostelijke Indianenstammen (hoofdzakelijk Algonquins) zo in beslag genomen door hun oorlogen met de wildere stammen der Iroquois, dat ze de Franse kolonisten weinig last veroorzaakten. Ze beschouwden de Fransen eerder als bondgenoten in hun strijd tegen deze Iroquois. Tegen de tijd dat de Engelse kolonisten naar Upper Canada (het tegenwoordige Ontario) kwamen, vormden de Indianen die deelgenomen hadden aan de langdurige strijd tussen de Fransen en Engelsen om de heerschappij in Noord Amerika, geen bedreiging meer.

De Haida Indianen van de westkust zijn nooit vijandig geweest tegenover de blanke zendelingen en kolonisten. Ze waren de meest ontwikkelde Indianen van Canada en waren geen nomaden, maar woonden in dorpen, hoewel ze lange tochten in 50—60 voet lange uitgeholde kano's maakten langs de kust van Brits Columbia van de zuidelijke punt van Vancouver Island naar Sitka in Alaska. Deze hoge graad van beschaving was waarschijnlijk te danken aan het feit, dat ze in een gebied woonden, waar een overvloed van voedsel als zalm, schelpdieren, zeehonden en walvissen voorradig was. Ze gebruikten steen, beenderen, boomschors en hertengeweien als werktuigen en wapenen als bijlen, hamers, speren, harpoenen, beitels, gutsen, naalden, boren, messen, knotsen, bogen en pijlen met scherpe vuurstenen punten.

Reeds voor de komst der blanken hadden ze een soort sociale structuur opgebouwd, bestaande uit edelen, burgers en slaven, welke krijgsgevangenen of hun afstammelingen daarvan waren. De edelen konden zich beroemen op een zuiverder geslachtslijn dan de gewone burgers, hoewel beide klassen tot dezelfde stam behoorden. Iedere stam had een oud en ingewikkeld wapen. Ze sneden deze wapens uit op totempalen, die zij voor hun gemeenschappelijke woning oprichtten, waarin soms meer dan 40 gezinnen bijeen woonden. Soms ook werd de totempaal uitgekerfd op de posten van de deuren die toegang gaven tot deze grote, solide houten gebouwen, die 50 tot 60 voet breed en honderden voeten lang waren. Het was het meest permanente soort woning, dat men in Canada onder de Indianen heeft aangetroffen en had een centrale gang met aan weerszijden woongelegenheden voor de individuele gezinnen.

In vele musea in Canada kunnen deze oude totempalen of wapenschilden thans bezichtigd worden. Verschillende van deze zijn afkomstig uit het thans verlaten dorpje der Haida's, Shidegate, aan de oostkust van Graham Island in de Queen Charlotte Islands, waar men ze omstreeks 1872, toen ze nog in goede staat waren, vandaan gehaald heeft. Nog pas vier jaar geleden werden er 36, totaal verweerd en half vergaan, gevonden op een stuk strand 500 mijl ten noordwesten van Victoria, maar slechts 15 daarvan konden bewaard worden.

Door de komst der blanken werden de Haida's meer ambitieus, daar ze nu gereedschappen kregen, waarmee veel fijner snijwerk gedaan kon worden. Ook thans nog wordt Haida snijwerk in goud, zilver en zg. argillite (een zacht en gemakkelijk te bewerken soort lei) uitgevoerd door afstammelingen van de oude kunstenaars en dit werk staat hoog aangeschreven bij musea en andere kunstcentra in Canada en de Verenigde Staten. Onder leiding van Bill Reid, een afstammeling van de Haida's, wordt thans een van deze oude Haida dorpjes gereconstrueerd aan de universiteit van Brits Columbia. Deze Bill Reid is een gewezen CBC omroeper, die zelf beeldhouwer is en een gedegen studie van de Haida cultuur heeft gemaakt.

Het Brits-Canadese Uranium-contract

Onlangs hebben Groot-Brittannië en Canada een contract getekend, inhoudende dat Groot-Brittannië 24 miljoen lbs. uranium van Canada zal afnemen. De thans overeengekomen prijs bedraagt $ 5.03 per lb. Met deze transactie die een totale waarde van $ 125 miljoen vertegenwoordigt, zullen 7 Canadese uraniummijnen gedurende de 17 maanden werk hebben.

Men zal zich herinneren dat de toekomst voor de uraniummijnen er niet rooskleurig uitzag, toen in 1960 de Verenigde Staten te kennen hadden gegeven de contracten met de Canadese uraniumindustrie niet te willen verlengen. In verband daarmede verwachtte men dat begin 1964 nog maar twee uraniummijnen in bedrijf zouden zijn, te weten de Eldorado Mining and Refining Limited, het Canadese staatsbedrijf, en de particuliere Rio Tinto Mining Co. Limited.

Daarna werd bekend gemaakt door Eldorado Mining and Refining Limited, welk bedrijf zowel fungeert als centraal verkoopapparaat voor al het Canadese uranium, als ook rechtstreeks concurreert met andere Canadese uraniummijnen, dat reeds op 29 maart 1957 een contract was afgesloten voor de leverantie van 24 miljoen lbs. uranium aan Groot-Brittannië. De waarde beliep destijds $ 200 miljoen. Dit contract was op verzoek van de toenmalige Canadese regering geheim gehouden. De originele overeenkomst hield een leverantie van 24 miljoen lbs. uranium in, tegen een waarde van $ 8 per lb., te leveren tussen 1963 en 1966. Canada heeft zich thans bereid verklaard de prijs te verlagen, alsmede de leveringstermijn te verlengen tot 1970. Verwacht wordt, dat omstreeks die tijd de vraag naar uranium zodanig zal zijn toegenomen dat de Canadese mijnen voldoende werk zullen blijven houden. De Britten hadden er voorts de voorkeur aan gegeven ook de af te nemen hoeveelheid te verminderen, maar wat dat betreft heeft Canada vastgehouden aan het oorspronkelijke contract. De betaling zal geschieden in Canadese dollars, die thans circa 10% minder waard zijn dan in 1957.

De meningen over het bereiken van dit akkoord zijn verdeeld. De Heer S. B. Roman, president van Denison Mines Limited, sprak van een uitverkoop van de Canadese uraniumindustrie ten bedrage van $ 70 miljoen en beschreef het contract als een voortzetting van de taktische blunders van de vorige regering.

Aangezien de produktiekosten van de verschillende mijnen onderling variëren, zal de prijs, die de mijnen voor het uranium ontvangen, dienovereenkomstig worden vastgesteld. Volgens Minister Hees, die de onderhandelingen heeft geleid, zal de winst voor elke mijn nagenoeg gelijk zijn.

De 24 miljoen lbs. uranium zijn over de zeven mijnen verdeeld: Rio Algom Mines Limited, 7.4 miljoen lbs., Denison Mines Limited 5.665.923 lbs., Gunnar Mines Limited iets minder dan 3 miljoen lbs, Stanrock Uranium Mines Limited ontving een contract van 2.886.105 lbs., Faraday Uranium Mines Limited zal 1.083.191 lbs. uranium oxyde leveren. The Bicroft Uranium Division of Macassa Gold Mines Ltd. ontving een contract voor de levering van 949.875 lbs. uranium oxyde, terwijl tenslotte de Eldorado Mining and Refining Limited ruim 3 miljoen lbs. zal leveren.

De president van deze onderneming, de Heer W. M. Gilchrist, deelde mede dat het aandeel van het Canadese staatsbedrijf in het contract op dezelfde basis is toegewezen als dat van de andere mijnen. Het contract met Groot-Brittannië bevat een clausule, waardoor het mogelijk zal zijn de basisprijs van $ 5.03 per lb. eventueel te verhogen, teneinde mogelijke stijgingen in de produktiekosten op te vangen.

(N.C.K.v.K.)

VROUWEN RUBRIEK

Redactrice: Mrs. A. Wagenaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

NA DE VACANTIE

De zomer is bijna weer voorbij en de vacanties ook. Wat werd er naar uitgezien! Vooral door de kinderen. De hele dag vrij! Ze konden zich niets heerlijkers indenken. Wij, moeders, zuchtten wel eens en dachten: was het maar weer voorbij.

Maar wat kan het toch ook mooi zijn en wat een rijkdom, zo'n stelletje om je heen. Er is altijd zoveel waar we geen tijd voor hebben, maar dàn nemen we het er maar eens van. We gaan wat meer tijd besteden aan onze kinderen, we trekken er met hen op uit. Het is hier in dit land vaak werken en nog eens werken.

We klagen wel eens dat het hier zo heel anders is dan in Holland. Maar daar trokken we er in de vacanties toch ook op uit met de kinderen? Er komt niet één dag van ons leven terug en onze kinderen zijn groot vóór we er erg in hebben. Neem daarom de tijd om u met uw kinderen te bemoeien en toon belangstelling in wat ze doen. God schenkt ons zoveel in het bezit van onze kinderen en er is zoveel om met elkaar van te genieten.

In de vacantie hebben wij met elkaar de natuur kunnen bewonderen. Hoe alles groeit en bloeit! We zijn er weer opmerkzaam op gemaakt hóe schoon de schepping is. Wij moeders hebben zo'n rijke taak te vervullen in ons huisgezin. Geve God Zijn zegen over ons werk.

Een moeder.

AFTER THE HOLIDAYS

The best part of holidays
is the coming home.
Happy feet are they, that turn
from the world to roam.
Just the first small glimpse you get
seems to thrill you through . . .
As your house among the trees,
smiling — welcomes you!

Coming home! . . . to plant and
things on the window sill.
Same old row of poplar trees
there against the hill.
Rooms look kind of coozy like
at the dusk of day.
Seems we think more of the place
since we've been away.

Coming home to school and work,
dear old routine things.
Health in every pulsing vein
seems to move on wings.
Dear familiar rooms and bed,
fire-place and den.
Holidays are wonderful
When you're home again.

It's You!

You say the world looks gloomy,
The skies are grim and grey,
The night has lost its quiet,
You fear the coming day?

The world is what you make it;
The sky is grey or blue,
Just as your soul may paint it;
It isn't the world — it's you!

Clear up the clouded vision,
Clean out the foggy mind;
The clouds are always passing,
And each is silver lined.

The world is what you make it —
So make it bright and true;
And when you say it's gloomy,
It isn't the world — it's you!

De eminente dirigent Janis Kalnins wordt leider van het nieuwe Brunswick Symphony Orchestra

door Fred. H. Phillips.

(Can. Scene) — Canada's eerste provinciaal gesteunde symfonie ensemble — het pasgevormde New Brunswick Symphony Orchestra — krijgt een vooraanstaand leider.

Janis Kalnins heeft reeds een prachtige carrière achter de rug als organist, dirigent en componist — eerst in de Baltische staten en later, na de tweede wereldoorlog in Fredericton in New Brunswick. Zijn benoeming tot dirigent tijdens de kortgeleden gehouden oprichtingsvergadering van de Symphony is een welverdiende erkenning van een opvallend talent.

Janis Kalnins werd op 3 November 1904 in Pernan, Estland, geboren. Zijn vader was organist van de St. Nicholas kerk in Pernan en tegen de tijd dat de jonge Janis 7 jaar oud was had hij reeds de eerste beginselen van de muziektheorie onder de knie en bespeelde hij het orgel. Hij ging naar Riga in Letland om daar muziekcompositie te studeren en werd in 1923 muzikaal adviseur van het Lettisch Nationaal Theater. Van 1933 tot 1944 was hij directeur van de Latvian National Opera en verwierf hij tevens bekendheid als kerk en concertorganist. Tijdens deze periode leidde hij o.a. de Stockholm Royal Opera, de Warsaw Grand Opera en verschillende orkesten in de Baltische hoofdsteden als gastdirigent. In 1935 ontving hij van Koning Gustaaf van Zweden het Ridderkruis van Gustav Wasa.

Opname in een kamp voor ontheemden in Lubeck in Duitsland aan het einde van de tweede wereldoorlog heeft zijn muzikale activiteiten blijkbaar niet kunnen stoppen. In het voorjaar van 1948 won hij de eerste prijs in Beieren van 42 mededingers met een koorcompetitie, getiteld "First Night". Op 20 Mei 1948 werd in Lubeck voor het eerst zijn symphony in C mineur uitgevoerd door een uit 86 musici bestaand harmonieorkest.

Intussen werd in het verafgelegen Canada door de St. Paul's United Church van Fredericton in New Brunswick geadverteerd voor een organist. Men ontving in het begin geen enkele aanbieding. In plaats daarvan werd een recommendatie ontvangen van Mariss Vetra, toen hoofd van de afdeling vocale muziek van het muziekconservatorium in Halifax. Vetra beval Janis Kalnins aan. En het comité van de St. Paul's Church stemde blijkbaar toe.

In afwachting van zijn overtocht naar Canada deed Kalnins zijn eerste werk voor zijn toekomstige vaderland. Hij schreef de muziek voor het gedicht "Reflection" van de 19de eeuwse dichter uit Fredericton James Hogg en stuurde dat naar het comité, belast met de voorbereidingen voor de viering van het 100-jarig bestaan van Fredericton. Het werd uitgevoerd door een groot gemengd koor tijdens een officiële receptie in het Lord Beaverbrook Hotel op de avond van Maandag 26 Juli 1948.

Nog een andere samenloop van omstandigheden is verbonden met Kalnins' Lubeck periode. Op de avond dat zijn Symphony in C mineur voor het eerst werd uitgevoerd op 20 Mei werd de vioolpartij gespeeld door de gevierde violist Kanis Kalejs. Ook hij is sindsdien naar Canada gekomen en is thans verbonden aan het Acadia Conservatory of Music in Wolfville in Nova Scotia, waar hij belast is met de leiding van zg. "string clinics" in verschillende steden van New Brunswick gedurende de maand Augustus. Deze zijn bedoeld om te trachten het tekort aan violisten voor het pasgevormde New Brunswick Symphony Orchestra op te heffen.

Kalnins heeft in zijn jeugd 3 opera's voltooid, waarvan Hamlet, gebaseerd op de tragedie van Shakespeare de voornaamste is. Bovendien dateren uit zijn Europese jaren een symfonie, verschillende rhapsodieën, stukken voor strijkkwartet, een sonate voor viool, cello en piano en verschillende stukken voor viool, orgel en piano. Sedert zijn komst naar Fredericton heeft hij hoofdzakelijk kerkmotetten, cantates en koorwerken, sonates en koraalpreludes voor orgel geschreven. Zijn Symphony of the Beatitudes en zijn Potter's Field Cantata — beiden voor koor, solostemmen, orkest en orgel — zijn met veel succes in St. Paul's uitgevoerd. Zijn muziek voor de Bird's Lullaby, een gedicht van Pauline Johnston, won de eerste prijs in een liederenwedstrijd van de CBC in Montreal.

Sedert 1951 is Kalnins muziekdocent aan het New Brunswick Teachers' College. Ook is hij dirigent van het Fredericton Symphony Orchestra geweest tijdens haar kortstondig bestaan en van het Saint John Symphony Orchestra. Van beide orkesten zullen thans verschillende musici worden gecombineerd met talent uit andere centra van de provincie voor de vorming van het nieuwe orkest, het New Brunswick Symphony Orchestra.

De nieuwe groep is begonnen met een subsidie van $ 15.000 per jaar voor de eerstkomende vijf jaar van het Canada Council. Philip W. Oland uit Saint John en Rothesay is benoemd tot president van de Orchestra Association. Een herfst- en winterprogramma omvat drie concerten in Saint John, twee in Fredericton en een aantal concerten in zorgvuldig uitgekozen andere plaatsen in New Brunswick. Het New Brunswick Symphony Orchestra zal te zijner tijd worden gevestigd in het Beaverbrook Auditorium, dat thans in aanbouw is in Fredericton.

Congratulations!

On August 10, Roelie De Vries, daughter of Mr. and Mrs. W. De Vries of Jarvis, Ont. and John Albert Veldhuis, son of Mr. and Mrs. M. Veldhuis of Hagersville, Ont. were united in marriage in the Ebenezer Chr. Ref. Church of Jarvis, Ont. The Rev. L. W. Van Dellen of St. Thomas officiated.

The couple has made its residence at 820 Fairmount S.E., Grand Rapids, Mich.

CLASSIFIED ADS

For "letters under number" $ 0.50 extra.
Birth-announcements $ 3.00
Engagement-announcements . $ 3.00
Marriage and anniversaries . . $ 4.00
Notifications of death . . . $ 4.00
Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

— — —
— — —

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Every word more 5¢
Send your payment together with your ad to:
Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With gratitude and joy we announce the birth of a son and brother whom the Lord of Life entrusted to our care,

THEODORE
(a gift of God)

August 31, 1962.

Mr. and Mrs. Elco Brouwer.
Gary.
Peter.
Jack.

1724 West 11th Ave.,
Escondido, California, U.S.A.

With great joy and thanks to God we wish to announce the birth of our son

KENNETH HENRY

Mr. and Mrs. K. Holtrop and family.

August 31, 1962.
R.R. 1, Canboro, Ont.

Grateful to the Lord we announce the birth of our daughter

JUDITH ELAINE

A sister for Evelyn.

Mr. & Mrs. Jake Winter.

471½ Colborne Street.
Brantford, Ont.
September 2, 1962.

On September 17th, 1962 our parents and grandparents

ARIE STRUYK

EGBERDINA STRUYK—NYLAND

hope to celebrate their 35th wedding anniversary.

That the Lord may yet give them many years of blessing together, is the wish of their thankful children.

Glandford Station, Ont.:
M. Bakker—Struyk.
A. Bakker.
P. Struyk.
H. Struyk—Middel.
Georgetown, Ont.:
R. Schenk.
R. Schenk—Struyk.
South Cayuga, Ont.:
G. Struyk.
A. Struyk—Dykshoorn.
North Cayuga, Ont.:
A. Struyk.
J. Struyk—Scholman.
Caledonia, Ont.:
E. Struyk.
T. Struyk—Schilstra.
Glanford Station, Ont.:
Henry - Grace.
Cornelius.
Pearl.
William.
Bert.
14 Grandchildren.

R.R. 2,
Glanford Station, Ont.

Nette jongeman, Chr. Ref., zoekt

KENNISMAKING OF CORRESPONDENTIE

met meisje of wed., 20—35 j., liefst boerenstand of platteland. Brieven onder no. 1529, % Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

On Saturday, September 22, 1962, the Lord willing, our beloved parents and grandparents

LIEUWE WASSENAAR
and
MAARTJE WASSENAAR
nee BOERSMA

will celebrate their 30th wedding anniversary.

We praise the Lord for His manifold blessings.

Their grateful children and grandchildren

Brantford, Ont.:
Andy Wassenaar.
Emmy Wassenaar — nee Moraal.
Leonard Wassenaar.
Essex, Ont.:
Siek Wassenaar.
Tina Wassenaar — nee Moraal.
Margo & Frances Wassenaar.
Sarnia, Ont.:
Vivian Wassenaar.
Grand Rapids, Mich.:
Sybren Wassenaar.
Mary Wassenaar — nee De Jong.
Sarnia, Ont.:
Kathy Wassenaar.
Willem Wassenaar.
Tina Wassenaar.

1236 Isabella Street,
Sarnia, Ontario.
September 1962.

HARTELIJK DANK.

Pas mochten we met kinderen en kleinkinderen en familie en vrienden onze 40-jarige echtvereniging vieren. We hebben een blijde tijd doorgemaakt. God is heel goed over ons geweest. Ook onze vrienden in Canada lieten zich niet onbetuigd. Allen persoonlijk te danken is niet doenlijk. Bij dezen betuigen we voor al de brieven en kaarten en andere blijken van belangstelling uit Canada ontvangen onze welgemeende dank. Het heeft ons goed gedaan weer eens van u te horen. God zegene u allen.

J. en J. Gritter.
Jamestown, Michigan.

PLAN VOOR EUROPESE VUILNISMAN

Radio-actief afval vormt in sommige gevallen een probleem omdat men het niet kan vernietigen. Wat men ook probeert, de stralingen blijven bestaan. Men kan het afval echter wel "verpakken" in beton of lood, dan kan de radioactieve straling geen gevaar meer. Men zit daarna weer met het probleem waar men die blokken beton of lood moet laten. Het staat wel vast dat het geheel op een veilige plaats opgeborgen moet worden, zodat men niet de kans loopt dat de straling door een of ander ongeluk nog eens vrij komt. In verschillende landen in de wereld heeft men voor het radio-actief afval de beschikking over diepe holen in onbewoonde bergstreken. Een berging van het radio-actief afval in de oceaan is echter een mogelijkheid die veel meer mogelijkheden biedt. Aangezien de atoomindustrie in Europa steeds meer produceert, is het probleem van het afval ook voor Europa van belang.

Dr. Law, een Amerikaan die o.a. voor de Amerikaanse marine werkt, heeft aan Euratom en het International Atomic Agency het voorstel gedaan om het Europese radio-actief afval van alle landen in een vaste "afvalput" in zee te storten. Dit heeft het voordeel dat de landen, in Europese samenwerking, gezamenlijk de kosten kunnen dragen, hetgeen o.a. controle van de "afvalput" in de oceaan aanmerkelijk goedkoper maakt. Want men kan het afval wel in de oceaan storten, maar er moet — uit veiligheidsoverwegingen — toch regelmatig controle zijn. Uiteraard moet de "afvalput" dusdanig gekozen worden, dat er niet het minste gevaar bestaat voor het vasteland en voor de visgronden. Daarom heeft Dr. Law een plaats in het noordelijk deel van de Atlantische Oceaan voorgesteld, zie kaart.

Bij zijn voorstel kan Dr. Law wijzen op de goede resultaten die de Amerikanen hebben geboekt met hun "afvalputten" in de Atlantische Oceaan. Het is gebleken dat deze methode een absoluut veilig verdwijnen van het radio-actief afval betekent. Met de voor Europa uitgekozen "afvalput" zou men minstens 15 jaar toe kunnen en misschien nog wel langer.

SCHILDPADDEN KRIJGEN EEN RADIO

De universiteit van Florida in de Ver. Staten gaat een merkwaardige proefneming doen. Op tien grote zeeschildpadden gaat men radiozendertjes monteren, waarna de dieren in vrijheid worden gesteld. Voor de oostkust van Brazilië laat men de dieren in zee. Men verwacht n.l. dat de dieren in een vrijwel rechte lijn naar het eiland Ascension zullen zwemmen. Die hele tocht van de schildpadden zal nauwkeurig op de kaart worden aangetekend, alsmede de diepte waarop de schildpadden zich bewegen. Men onderneemt dit experiment omdat men de veronderstelling heeft gemaakt dat sommige schildpadden de kunst verstaan hun route te bepalen aan de hand van de... sterren. Precies zoals een zeeman dit kan doen. Er moet immers een verklaring zijn waarom deze dieren praktisch niet verdwalen op hun lange routes die zij al zwemmende afleggen. Sommige schildpadsoorten zwemmen regelmatig naar het eiland Ascension en aangezien dit een tocht betekent die over de halve Atlantische Oceaan voert, waarbij zij nauwelijks van de kortste route afwijken, is het vermoeden dat de sterren een hulpmiddel voor de schildpadden zijn bij het bepalen van de route. Indien men nu precies de juiste koers van de schildpadden kan volgen, kan men aan de hand van de standen van de sterren een en ander gaan onderzoeken.

NIET IN GEBRUIK ZIJNDE IJSKASTEN, REFRIGERATORS....

Kleine kinderen worden door elke grote doos of kist in de verleiding gebracht er in te klimmen en mee te spelen. Een niet in gebruik zijnde refrigerator kan een levensgevaarlijke plaats zijn. Als de deur eenmaal dicht is kan hij van binnenuit niet meer geopend worden. Kreten om hulp kunnen buiten de deur niet gehoord worden en de verstikkingsdood volgt snel. Reeds 4 kinderen zijn op deze manier in oude refrigerators in Toronto gestorven.

Als U een oude ijskast of refrigerator hebt die niet gebruikt wordt, haal de deur er dan uit, nu, voor het te laat is. Dit is de enige afdoende manier om te voorkomen dat die refrigerator niet de doodkist van een kind wordt. En de deur kan te allen tijde weer vervangen worden zonder enige schade aan de machine toe te brengen. Handel nu en voorkom verdere tragedies.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Grand Rapids, Mich. (Faith C.R.C.) Dr. P. Y. De Jong te Hamilton I, Ont.

JASPER PLACE CHR. REF. CHURCH

Men verzoekt ons mede te delen dat het adres van de Jasper Place Christian Reformed Church thans is: 9939 149 St., Edmonton, Alta.

INDIANAPOLIS SUMMER WORKSHOP IN MISSIONS 1962

What an impressive sight it is to see a group of young people dedicated to the Lord — not only dedicated, but joyfully active in His Kingdom service. Such is the description that I would give of the SWIM team that laboured with us in Indianapolis this summer.

These SWIMers arrived here on the ninth of June eagerly anticipating the five week period that lay before them. They had had several preparatory meetings prior to their arrival, and now they were eager to become actively engaged in the project which had been a matter of prayer in each of their lives for some time.

Their first week on the field was spent in preparation and organization for our Vacation Bible School. Literature was distributed, former prospects were visited, new names were registered, and materials were purchased and organized. Each SWIMer was busy in preparation for his own individual class.

Their second and third weeks were devoted to Vacation Bible School. The SWIMers did an excellent job of presenting the Biblical truths to these 125 thirsty young minds. What a tremendous challenge it was to present the Truth to such receptive minds. Only a small percentage of the names on the enrollment were those of children of our church. Many of the other children had never heard the glorious message of salvation. The SWIMers realized this great opportunity, and worked diligently to implant the Seed in these fertile minds which were entrusted into our care for these brief two weeks.

The remaining two weeks were filled with enriching experiences for the SWIMers. Their eyes were opened to the fields that are white unto harvest on every side. Canvassing brought home with an impact to the SWIMers the great need of the Gospel. Personal contact with a great number of people who considered themselves to be entirely self-sufficient enlightened the SWIMers to the spiritually sick condition of America today.

The SWIM team had the opportunity of conducting services in missions, convalescent homes and in jail. In each place the message of salvation was presented in song, talks and personal testimonies. Each added experience and opportunity seemed to deepen the passion for souls that was growing in each SWIMer.

Such varied experiences also led to a greater spiritual depth in the lives of each SWIMer. A faith that had been relatively dormant grew into a living witness. The christianity of each SWIMer became more of a vibrant thing. Daily devotions and prayer took on a new meaning. Many of the SWIMers realized for the first time the true joy of witnessing for their Lord; the true joy of sharing the blessed message of salvation which had been theirs since childhood.

The SWIM team departed with a deeper sense of appreciation and gratitude for the salvation that was theirs. Their eyes had been opened to greater vistas of kingdom service. These five weeks that they had volunteered were truly a blessing to the field in Indianapolis and to the lives of each SWIMer.

Jerry Zandstra,
Student Seminarian.

ER KAN VAN ALLES GEBEUREN

IN DE POLITIEK IS CANADA OP ALLES VOORBEREID

De opening van het nieuwe parlement staat voor de deur. Op 27 September zal dit plaats vinden in Ottawa, maar er zijn geen tekenen die wijzen op een spanning omtrent de dingen die komen gaan. Men kan zeggen, dat er moeilijk sprake kan zijn van spanning, want wat er in de Troonrede zal worden verklaard wordt tot op het laatste moment strikt geheim gehouden. Dit moge inderdaad zo zijn, maar het lijkt er veel meer op, dat het Canadese volk moeilijk meer verrast kan worden door welke regeringsmaatregel ook.

Het was even een kleine schok (maar het was ook weer spoedig over) toen op 18 Juni j.l. de regering Diefenbaker bijna de helft van haar supports zag verliezen. Dit was het enige echter niet. Nog vlak voor de verkiezingen was ons verzekerd, dat Canada er niet zo slecht voor stond. Een week na de verkiezingen werden echter de strenge bezuinigingsmaatregelen afgekondigd, — en hebben de Canadezen het niet koel opgenomen?

Het is moeilijk te zeggen waar dit aan ligt. Komt het doordat de regering zulk een grote meerderheid had en de oppositie daardoor niet veel weerklank vond? Komt het omdat ons volk over het geheel genomen niet erg geïnteresseerd is in politiek? Is het ons stelsel, dat de belangstelling doodt? Tenslotte komt het er niet zozeer op aan of men bekwaam is als politicus, wat telt is of men populair is. Kennis van staatszaken trekt niet zoveel stemmen als bijvoorbeeld de populariteit als voetbalspeler, die Kamerlid wil worden.

De vorige regering heeft anders wel meermalen aanleiding gegeven tot een verhoging van de politieke belangstelling. Denk maar aan de Avro-Arrow interceptor; of aan de relaties met de gouverneur van de Bank of Canada; of aan de Bomarc en atoomwapens; of aan de concurrentie, die Canadese tijdschriften van Amerikaanse bladen ondervinden.

Dezer dagen hebben wij opnieuw een soort "shock-treatment" gehad, waar wij als natie maar nauwelijks op hebben gereageerd. Wij bedoelen het rapport dat de "Glassco Royal Commission on Government organization" heeft uitgebracht. Ongetwijfeld heeft men hierover in de dagbladen gelezen. In dit rapport wordt onomwonden gezegd, dat de gehele regeringsadministratie hopeloos omslachtig werkt en daardoor veel en veel meer kost dan nodig zou zijn. De commissie komt tot de conclusie dat per jaar maar liefst vijftig millioen dollar kan worden bespaard. Vijftig millioen dollar voor een land met een bevolking van achttien millioen mensen is geen kleinigheid. Vijftig millioen voor een land, wiens regering bezuinigingsmaatregelen moet toepassen om het land er economisch weer bovenop te helpen! In dit land en in deze situatie gaat er per jaar vijftig millioen dollar de prullebak in. Dat zou iedere andere regering om haar grondvesten doen schudden. Blijkbaar niet in Canada. Zeker, verschillende dagblad redakteuren hebben er enige aandacht aan besteed, maar over het geheel genomen reageert de bevolking tamelijk lakoniek. Wij vinden het treurig, ja, en wij vinden het minder prettig voor de ambtenaren die er bij betrokken zijn of er door getroffen worden. Maar het veroorzaakt geen storm, — politieke storm wel te verstaan. Tenslotte is het geen wonder. Vijf jaar lang hebben wij een regering gehad, die praktisch kon doen wat zij wilde, dank zij de overgrote partijmeerderheid. Ook dat went.

Ondanks dit alles, zien wij toch wel met grote belangstelling naar de parlementszittingen uit, die op 27 September zullen beginnen. Want de regering zit nu niet meer volledig in het zadel, maar op het randje van de stoel. Zij zal nu veel meer met de oppositie rekening moeten houden, dan voorheen.

Ten eerste zal de regering met een nieuw budget moeten komen, een budget dat ingesteld zal moeten zijn op de bezuinigingsmaatregelen. Er is wel een begroting in April van dit jaar ingediend, (de bewuste begroting die een tekort liet zien van 745 millioen), maar deze begroting is nog nimmer aangenomen.

Hoe dit nieuwe budget er uit zal zien, is nog een vraag. Van één departement hebben wij een klein voorproefje gekregen, toen de Minister van Defensie aankondigde dat op zijn begroting wel een behoorlijke bezuiniging kan worden toegepast, wanneer wij onze deelname aan de NATO drastisch verminderen. Europa, zo zei de Minister, is nu sterk genoeg om zijn eigen zaken te regelen; daar behoeft Canada niet zoveel geld voor uit te geven. En verder zal er natuurlijk gevraagd worden wat de regering gaat doen met het Glassco rapport.

Een andere oorzaak voor tumult zal kunnen zijn de verdeling van de zetels in het parlement. Volgens de wet moet die verdeling herzien worden na iedere tienjarige volkstelling. Dit is een vrij ingewikkelde procedure, maar het komt er op neer, dat de verdeling van de zetels in overeenstemming moet worden gebracht met de samenstelling van de bevolking. Zo zal b.v. de boerenstand een zwakkere stem moeten hebben dan voorheen. De Minister-President zal een commissie moeten benoemen voor het regelen van deze zetel-verdeling, maar daarbij zal hij dadelijk al te doen krijgen met de samenstelling van die commissie. Misschien zal hij hier al dadelijk zijn eigen wensen moeten opgeven, omdat hij niet meer op zijn grote meerderheid kan steunen, maar meer met de oppositie dient te rekenen.

Dit zijn moeilijke zaken. Aan de andere kant is het mogelijk, dat hierdoor de regering lang genoeg aan kan blijven, bijvoorbeeld tot het begin van het volgend jaar, om de economische maatregelen ten uitvoer te brengen. De New Democratic Party heeft min of meer te kennen gegeven de regering te zullen helpen, zij het tijdelijk om de kat uit de boom te kijken. Wat Social Credit gaat doen is niet bekend, doch als de NDP de zijde van de regering kiest, maakt de houding van Social Credit niet veel meer uit. Zou dit gebeuren, dan blijft Mr. Diefenbaker nog wel voorlopig de kapitein op het schip. Doch welke maatregelen hij dan ook mocht nemen, zij zullen wel zeer ingrijpend moeten zijn, willen zij het Canadese volk tot grotere interesse in de politiek kunnen bewegen.

Werft abonnees voor CALVINIST-CONTACT

RINGRIJDERIJ IN MIDDELBURG

Op het Molenwater in Middelburg is Donderdag 23 Augustus een grote Zeeuwse ringrijderij gehouden. De deelnemers moesten in Walcherens kostuum verschijnen. Op de foto komt de heer K. de Visser Pz. uit Oostkapelle op de ring aanstormen.

SENATOR NANCY HODGES

door Thos. H. Wisor

(Can. Scene) — Mevrouw Nancy Hodges uit Brits Columbia werd op 5 November 1953 benoemd tot senator, nadat zij als eerste vrouw in de geschiedenis van het Britse Gemenebest president van het Lagerhuis was geweest. Vier jaar lang had ze als presidente van de Wetgevende Vergadering van Brits Columbia op de reusachtige eiken voorzitterszetel gezeten. Mevrouw Hodges, een lange, gedistingeerde verschijning met kort grijs haar, houdt van vroeg naar bed gaan en vroeg opstaan. In haar conservatieve, maar dure, aangemeten mantelpakken verzet ze per dag een berg werk, die menige man met afgrijzen zou vervullen. Als dochter uit een gezin met 10 kinderen werd ze op 28 October 1888 in London in Engeland geboren, waar ze particuliere scholen en Kings College University bezocht en haar doctorsgraad in de rechten behaalde. Op 22-jarige leeftijd huwde ze Percival Hodges. Twee jaar later kwamen ze op advies van hun dokter naar Canada. De heer Hodges had n.l. tuberculose gekregen en men gaf hem slechts 6 maanden te leven. Ze vestigden zich in een stadje in de binnenlanden van B.C. waar Hodges de Kamloops krant "Inland Sentinel" dirigeerde. Enige maanden later verhuisden ze naar Victoria, waar ze sedertdien gewoond hebben. hoewel Mevr. Hodges een groot deel van haar tijd in Ottawa doorbrengt.

In 1917 werd Mevr. Hodges, die samen met haar man de Kamloops krant geleid had, door de Victoria Times gevraagd "een paar dagen in te vallen" als medewerkster. Ze bleef er 36 jaar en haar stukje "One Woman's Day" werd algemeen bekend.

Met haar werk als journaliste, huisvrouw en leidster van verschillende vrouwengroepen waren haar dagen meer dan gevuld. Mevr. Hodges staat om 6 uur op, zal nooit vuile vaten laten staan en houdt haar huis brandschoon. Haar journalist-echtgenoot klom op tot hoofdredacteur van de Times en is daar, tot hij in 1950 met pensioen ging, gebleven.

Na haar eerste verkiezingscampagne in 1937 verloren te hebben won ze 4 jaar later met een overwegende meerderheid en werd zo al spoedig één der hoofdfiguren in de provinciale politiek. In 1945, '49 en '52 werd ze herkozen. Na haar aanstelling als eerste vrouwelijke voorzitster van de Wetgevende Vergadering in 1949, werd ze tot Canada's "Woman of the Year" gekozen.

In een debat is Mevr. Hodges vasthoudend en zegt wat ze denkt op haar eigen manier. Ze is een harde werkster in de verkiezingscampagnes, houdt er van mensen te ontmoetenen lacht om ongemakken in afgelegen kiesdistricten. Gedurende haar tijd als gewoon lid van de Wetgevende Vergadering van B.C. stak ze gemiddeld 2 speeches per week af. Nadat ze voorzitster geworden was moest ze in haar zwarte gewaad en steek "luisteren" naar speeches. Een moeilijkheid waarover nogal wat te doen geweest is, was de vraag of ze met het traditionele "Mr. Speaker" aangesproken moest worden. Toen haar partij in Juni 1953 verloor was ze stomverbaasd toen ze van haar benoeming tot lid van de Senaat hoorde. "Meer dan als een persoonlijke eer voor mezelf beschouw ik het als een hulde aan de vrouwen van B.C.," zo sprak ze. Vijf maanden later schreef ze haar 2550ste en laatste bijdrage voor de krant. Om na zulk een lange tijd in de provinciale sfeer van openbare zaken doorgebracht te hebben, plotseling naar het openbare leven te worden overgeplaatst, stemt iemand tot nadenken. Het geeft je een gevoel van diepe nederigheid en is een opwekking om het beste te geven dat je hebt.

Toen Mevr. Hodges in 1955 de zes en zestig-jarige leeftijd bereikte gaf ze als haar mening te kennen over het in dienst nemen van oudere mensen: "Het wordt tijd, dat we ons realiseren dat het afmeten van iemands kunde, vaardigheid en kracht aan de hand van iemands leeftijd moet worden afgeschaft".

Thans, op 74-jarige leeftijd, drukt haar ongewoon grote ervaring en reputatie en haar krachtige persoonlijkheid nog een stempel op de Canadese Senaat in Ottawa.

SHELL CANADA EN HANDY ANDY VESTIGEN NIEUW BEDRIJF

De Shell Oil Company en de Handy Andy Company hebben gezamenlijk een nieuwe maatschappij gevestigd, Shandy Limited genaamd. De twee maatschappijen bezitten elk 50% der aandelen van deze nieuwe onderneming, die ten doel heeft de verkoop van auto-onderdelen en het exploiteren van service stations. De eerste zaak wordt deze maand geopend aan Eglinton Avenue East en Danforth Road, Toronto. Er zal een automatische wassery, een doorsmeerstation en een "Quick service gasoline bar" bij komen. Later in het jaar zal nog een tweede bedrijf in Toronto worden geopend, gevolgd door verdere filialen in Toronto, Montreal en andere Canadese steden. Voorts zijn er plannen in voorbereiding voor de opening van een serie zaken waar alleen onderdelen en benzine zullen worden verkocht.

DE "CANADA FAIR EMPLOYMENT PRACTISES ACT"

verbiedt Discriminatie bij Werkgeven

HET DOEL VAN DE WET is arbeiders te beschermen tegen achterstelling bij werkverstrekken en lidmaatschap in "Trade Unions" op grond van RAS, GODSDIENST, HUIDSKLEUR of NATIONALITEIT.

DE WET IS BINDEND voor werkgevers in bedrijven en ondernemingen onder Federaal opzicht en voor arbeidersorganisaties die de hierin werkzame personen vertegenwoordigen. Deze bedrijven omvatten: transport, scheepvaart, spoorwegen, kanalen, telegraafdiensten, luchthavens, luchtvaartlijnen, federale "Crown Corporations", banken, radio en televisie stations, alsmede bedrijven en ondernemingen die van belang verklaard zijn voor de algemene vooruitgang van Canada, en niet vallen onder de uitsluitende zeggenschap van provinciale besturen.

DE WET VERBIEDT een werkgever werk te weigeren aan een persoon of een werknemer achter te stellen op grond van zijn RAS, GODSDIENST, HUIDSKLEUR of NATIONALITEIT. Het is een werkgever ook verboden gebruik te maken van arbeidsbemiddelaars die achterstelling toepassen, of personeelsadvertenties te plaatsen waarin dit gebeurd, of discriminerende vragen te stellen, schriftelijk of mondeling, aan sollicitanten voor een betrekking.

DE WET VERBIEDT EVENEENS achterstelling door "Trade Unions" terzake van het union-lidmaatschap, of tewerkstelling, op grond van RAS, GODSDIENST, HUIDSKLEUR of NATIONALITEIT.

IEDER DIE EEN KLACHT INDIENT onder deze wet, of getuigenis aflegt of assistentie verleent bij de toepassing van de wet, geniet bescherming tegen alle vergeldingsmaatregelen die tegen hem genomen mochten worden.

Aansluitend bij de Federale Wet hebben verschillende provincies "Fair employment practises laws", of overeenkomstige wetgeving, welke arbeiders beschermen tegen achterstelling bij werkverkrijging in industrieën welke onder de zeggenschap van de betreffende provincies vallen. Provincies met desbetreffende wetgeving zijn: Ontario, Manitoba, Saskatchewan, New Brunswick, Nova Scotia en British Columbia.

Klachten vallende onder de wet dienen schriftelijk gericht te worden aan de

DIRECTOR OF INDUSTRIAL RELATIONS,
DEPARTMENT OF LABOUR,
OTTAWA.

MICHAEL STARR, Minister.

GEORGE V. HAYTHORNE, Deputy Minister.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....